

Arrest

nr. 283 989 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse zoon, A. Y.

Op 15 december 2016 wordt deze aanvraag geweigerd en wordt aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 november 2017 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dit wederom in functie van zijn Nederlandse zoon.

Op 2 maart 2018 wordt de verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor bezit, aanschaffing / aankoop, invoer, vervaardiging van verdovende middelen, een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals) en valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid (meermaals), tot een gevangenisstraf van 20 maanden en een geldboete van 6.000 euro.

Op 22 mei 2018 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, waarbij het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie (de zoon van de verzoeker) wordt vastgesteld.

Op 27 maart 2019 wordt de verzoeker veroordeeld door de politierechtbank van Oudenaarde voor een verkeersinbreuk tot een geldboete van 120 euro en voor niet-inschrijving van het voertuig en het niet hebben van de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de eigenaar tot een geldboete van 800 euro en een verlies van het recht tot sturen van 1 maand.

Op 10 november 2020 wordt de verzoeker bij verstek veroordeeld door de politierechtbank van Antwerpen voor de niet-naleving van het verbod op samenscholing (COVID 19) tot een geldboete van 600 euro.

Op 4 januari 2021 wordt de verzoeker opnieuw bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor de heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 400 euro.

Op 2 april 2021 wordt de zoon van verzoeker, dhr. Y. A., afgevoerd van ambtswege.

Op 27 september 2021 wordt de verzoeker door de politierechtbank van Antwerpen veroordeeld voor het niet dragen van een verzekeringsbewijs tot een geldboete van 80 euro.

Op 28 februari 2022 wordt de verzoeker verzocht zijn persoonlijke situatie toe te lichten in kader van een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht omwille van het feit dat de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten.

In reactie op deze uitnodiging maakte verzoeker een OCMW-attest d.d. 1 maart 2022 over waaruit blijkt dat hij geen steun ontvangt.

Op 22 augustus 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 14 september 2022 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. Voorna(a)m(en): U. Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: xx.xx.1982 Geboorteplaats: A. RR-nr.:xxx

Verblijvende te: (...)straat, 20/1 2400 MOL

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van zijn aanvraag van 03.11.2017 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 22.05.2018.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van zijn Nederlandse zoon A. Y. (RR: xxx), met wie hij zich vestigde.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgevoerd van ambtswege sinds 02.04.2021. Het voorstel daartoe dateert reeds van 03.03.2021. Er werd tot op heden voor de referentiepersoon geen nieuwe verblijfplaats in het Rijk gemeld noch achterhaald. Er werden geen stukken overgemaakt waaruit moet blijken dat de zoon van betrokkene sedert zijn ambtshalve afvoering nog in België zou verblijven. Het is dus redelijk te veronderstellen dat referentiepersoon het Rijk heeft verlaten (artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mijnheer op 24.01.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of betrokkene eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd hem betekend op 28.02.2022. Betrokkene maakte daarop slechts een enkel attest van het OCMW Mol over dd. 01.03.2022 waaruit blijkt dat hij niet steungerechtigd was. De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart. "

Wat betreft het uitzonderingsgeval voorzien in artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980, dient te worden vastgesteld dat betrokkene weliswaar twee minderjarige kinderen heeft, nl. A. K. (xxx) en A. A. (xxx), beide van Turkse nationaliteit. Doch deze kinderen zijn geen kinderen van een EU-burger, nu de moeder van de kinderen, mevrouw C. A. (xxx) zelf ook de Turkse nationaliteit draagt. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan het voormelde uitzonderingsgeval. Zijn verblijfsrecht kan worden beëindigd.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene zou sedert 10.10.2012 in België verblijven (cf. vragenlijst wettelijke samenwoning). Pas sedert 03.11.2017 heeft hij verblijfsrecht in België (datum bijlage 19ter). Betrokkene verblijft nu dus bijna 5 jaar legaal in het Rijk wat, zeker gezien zijn leeftijd (40 jaar), nog een vrij korte periode is. Voor zover betrokkene zich ook zou willen beroepen op zijn periode van illegaal verblijf, dient te worden opgemerkt dat geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen gunstig gevolg hebben gekend.

Betrokkene maakt geen stukken over waaruit moet blijken dat de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Blijkens het dossier verbleef betrokkene tussen 2000 en 2009 legaal in Nederland. Zijn zoon, de referentiepersoon, is eveneens van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene zou echter geen verblijfsrecht meer hebben in Nederland.

Betrokkene moet ook minstens nog voeling hebben met zijn geboorteland. Zowel zijn minderjarige kinderen als zijn huidige partner zijn van Turkse nationaliteit. Het is dan ook niet onredelijk om aan te nemen dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken van het land. Ook over zijn banden met Turkije legt betrokkene niets voor zodat ook hier gesteld kan worden dat niets er op wijst dat de mate waarin hij banden heeft met Turkije een bezwaar zouden vormen voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, kan enkel worden vastgesteld dat hij geen steun geniet van het OCMW. Op welke wijze betrokkene voorziet in zijn levensonderhoud, kan niet uit het dossier worden afgeleid. In ieder geval blijkt niet dat betrokkene thans tewerkgesteld zou zijn.

Op sociaal en cultureel vlak moet worden vastgesteld dat betrokkenes parcours allesbehalve wijst op een mate van integratie die een contra-indicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene lijkt het moeilijk te hebben met het naleven van de regels van onze samenleving. Hij werd meermaals veroordeeld:

-Op 02.03.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor bezit, aanschaffing / aankoop, invoer, vervaardiging van verdovende middelen, een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals) en valsheid in geschriften door een particulier

en gebruikmaking van deze valsheid (meermaals), tot een gevangenisstraf van 20 maanden en een geldboete van 6.000 euro

-Op 27.03.2019 door de Politierechtbank van Oudenaarde voor een verkeersinbreuk tot een geldboete van 120 euro en voor niet-inschrijving van het voertuig en het niet hebben van de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de eigenaar tot een geldboete van 800 euro en een verlies van het recht tot sturen van 1 maand

-Op 10.11.2020 door de politierechtbank van Antwerpen bij verstek voor de niet-naleving van het verbod op samenscholing (COVID 19) tot een geldboete van 600 euro

-Op 04.01.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek voor de heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 400 euro

-Op 27.09.2021 door de Politierechtbank van Antwerpen voor het niet dragen van een verzekeringsbewijs tot een geldboete van 80 euro.

Er zitten verder ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat hij zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Betrokkene vormt geen gezinscel meer met referentiepersoon. Deze laatste werd op 02.04.2021 ambtshalve afgevoerd. War hij thans verblijft is niet geweten. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene nog steeds een familielid van een burger van de Unie is. Dit wil zeggen dat hij zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van de Nederlandse referentiepersoon en zij aldaar aan de voorwaarden voldoen om er legaal te verblijven.

Betrokkene woont thans samen met zijn Turkse partner C. A. (xxx) en hun minderjarige kinderen K. en A. De twee kinderen verkregen het verblijfsrecht op basis van hun moeder (artikel 10 Vw.). Het staat betrokkene vrij om een nieuwe verblijfsprocedure op te starten op basis van deze familiebanden, verder verblijf op basis van de familieband met de referentiepersoon is echter achterhaald. Bovendien blijkt niet uit het dossier dat de beëindiging van betrokkenes verblijfsrecht een nadelige impact zou hebben op het gezin. Voor zover geweten is betrokkene niet tewerkgesteld. De beëindiging van zijn verblijfsrecht betekent aldus niet dat het gezin zodoende in financiële moeilijkheden zou komen. Nergens uit het dossier blijkt dat deze beslissing de kinderen in hun ontwikkeling op sociaal, fysiek en psychologisch vlak zou raken. Voor zover betrokkene zich genoodzaakt zou zien het Rijk te verlaten, dient te worden opgemerkt dat een tijdelijke scheiding van zijn gezin, teneinde een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, niet als onredelijk wordt gezien. Het contact met zijn partner en kinderen kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid middels de moderne telecommunicatiemiddelen behouden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 42quater, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel, van het

beginsel van de *fair play*, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 24 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoeker verschaft hieromtrent de volgende toelichtingen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat men vooreerst stelt dat de referentiepersoon betrokken is uit het Rijk.

Verwerende partij verwijst hiervoor naar artikel 42quater, §1, 2° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

“Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgevoerd van ambtswege sinds 2.04.2021. Het voorstel daartoe dateert reeds van 3.03.2021. Er werd tot op heden voor de referentiepersoon geen nieuwe verblijfplaats in het Rijk gemeld noch achterhaald. Er werden geen stukken overgemaakt waaruit moet blijken dat de zoon van betrokkene sedert zijn ambtshalve afvoering nog in België zou verblijven. Het is dus redelijk te veronderstellen dat referentiepersoon het Rijk heeft verlaten (artikel 39, §7 van het KB van 8.10.1981)”

Verzoeker kan het met deze gebrekkige motivering niet eens zijn. Het is dan ook kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat zijn zoon het land heeft verlaten en dat het aan verzoeker is te bewijzen dat de zoon (referentiepersoon) het Rijk daadwerkelijk heeft verlaten wat hij zeker niet doet.

Dat art. 39 §7 van het KB Vreemdelingen als volgt luidt:

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel”

Dat evenwel deze bepaling enkel van toepassing is als het gaat om een vreemdeling die ambtelijk geschrapt wordt. Dat verweerster geen enkel bijkomende verklaring geeft waarom zij zou menen te veronderstellen dat de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten. Verweerster maakt zich er gemakkelijk van af door een simpele verwijzing naar dit artikel.

Verzoeker meent dan ook dat verweerster moet aantonen dat de referentiepersoon het Rijk verlaten heeft. Verweerster doet dit niet en kan aan de hand van een ambtelijke schrapping alleen niet zomaar veronderstellen dat dit wel het geval is.

6.

Verzoeker mocht voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing een brief ontvangen met betrekking tot de intrekking van zijn verblijf. Hij werd gevraagd stukken te voorzien naar aanleiding van een onderzoek en de eventuele toepassing van art. 42 quater §1. Dat verweerster in deze brief met geen woord rept over de eventuele toepassing van art. 42 quater § 1 2° en dus ook geen toelichting heeft gevraagd naar de verblijfsplaats van de zoon van verzoeker. Immers verzoeker had bij een correcte toepassing toelichting kunnen verschaffen omtrent de ambtelijke schrapping van zijn zoon. Dat overduidelijk verweerster door het niet naleven van de hoorplicht, de voorbereiding van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gemaakt. Ze gaat enerzijds van een compleet foutieve veronderstelling dat de Nederlandse zoon het Rijk verlaten heeft.

7.

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 62).

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker zijn verblijfsrecht in te trekken. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij intussen al jaren deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verzoeker is namelijk de vader van de referentiepersoon. Daarnaast heeft verzoeker hier duidelijk nog een gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM waar de referentiepersoon nog deel van uitmaakt.

Verzoeker heeft hier namelijk een levenspartner met wie hij twee gemeenschappelijke minderjarige kinderen heeft. Deze kinderen gaan hier naar school.

Verwerende partij erkent dit aangezien zij in haar bestreden beslissing stelt dat verzoeker twee minderjarige kinderen heeft, nl. A. K. (xxx) en A. A. (xxx). Verzoeker woont samen met zijn partner, mevrouw C. A. (xxx), met name de moeder van deze gemeenschappelijke kinderen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij afdoende werd gehoord over zijn relatie met zijn kinderen en aan hem werd toegestaan zijn verdediging uit te oefenen in het kader van de intrekking van zijn verblijfsrecht, meer bepaald in het kader van artikel 8 van het EVRM. Er wordt geen rekening gehouden met het hoger belang van deze minderjarige kinderen als het verblijfsrecht van verzoeker, hun vader, zal worden ingetrokken. Nochtans oordeelde uw Raad dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is, verzoeker citeert dan ook:

“Ook in het kader van de proportionaliteit van de genomen maatregel wordt veel waarde gehecht aan het hoger belang van het kind: “Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, darren Omoregie et autres, précité, § 66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l’évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.” (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.” (Arrest RvV dd. 31.05.2022 nr. 273 518)” (stuk 2)

Daarnaast, waar verweerster tracht te stellen dat door de ambtelijke schrapping verzoeker niet meer samenwoont met de referentiepersoon en aldus geen gezinscel meer zou vormen oordeelde uw Raad reeds dat voor ouders het vermoeden van het bestaan van een gezinscel met een kind niet verbroken wordt door het niet meer samenwonen met het kind:

“De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij zeer snel na het horen van de verzoekende partij de bestreden beslissing heeft genomen zonder een grondig onderzoek te voeren naar het omgangsrecht van de verzoekende partij met het kind. In het kader van artikel 8 van het EVRM wordt voor ouders het vermoeden van het bestaan van een gezinscel met een minderjarig kind niet verbroken door het niet meer samenwonen met het kind. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris moet zich afdoende informeren voor het nemen van de bestreden beslissing. Het betoog in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM zijn geschonden.” (Arrest RvV dd. 31.05.2022 nr. 273 518)” (stuk 2)

Verwerende partij maakt zich er ook gemakkelijk vanaf door te stellen dat niet uit het dossier zou blijken dat de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker een nadelige impact zou hebben op het gezin.

Verwerende partij stelt dat verzoeker gedurende zijn afwezigheid dan maar middels de moderne telecommunicatiemiddelen contact moet houden met zijn twee minderjarige kinderen. Doch de kinderen zijn 7 en 8 jaar. Het behoeft natuurlijk geen groot betoog dat kinderen van zulke jonge leeftijd nood hebben aan fysiek contact met hun ouders en dat telecommunicatie verre van een oplossing biedt.

Een beschermenswaardige gezinsband, in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), wordt vermoed bij ouders en hun minderjarige kinderen. Het wordt pas beschouwd als 'verbroken' in uitzonderlijke omstandigheden. Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kan dus niet rechtsgeldig stellen dat een bevel om het grondgebied te verlaten geen inmenging in het gezinsleven is omdat de ouder vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen contact zou kunnen onderhouden met zijn minderjarige kinderen. Dat besliste Uw Raad in arrest nr. 261.780 van 7 oktober 2021.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn partner en zijn twee minderjarige kinderen, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.

8.

Verwerende partij kon het verblijf van verzoeker aldus niet beëindigen, gelet op het bovengenoemde.

Louter ondergeschikt, wenst verzoeker het volgende toe te voegen:

Artikel 42quater, §1, derde lid Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker heeft hiertoe de volgende bewijsstukken bijgebracht (deze stukken bevinden zich in het administratief dossier):

- Attest OCMW Mol dd. 1.03.2022 waaruit blijkt dat verzoeker niet steungerechtigd is.

Verzoeker heeft met andere woorden aangetoond dat hij geen financiële steun krijgt in het Rijk, en aldus voldoende bestaansmiddelen geniet en niet ten laste valt van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel. Hij is hier ook op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd. Doch verzoeker herhaalt dat deze elementen louter ondergeschikt zijn, daar zijn verblijf hoe dan ook niet kon worden ingetrokken, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald.

Verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play door te te doen alsof zij niet weet of verzoeker al dan niet werkt. Niets is echter minder waar! Verzoeker verwijst naar de e-mail van de gemeente Retie d.d. 19.01.2022 alwaar de ambtenaar, mevrouw M., zelf uitdrukkelijk aangeeft dat verzoeker eigenaar is van A. G. BV te Mol. (stuk 3) Het sociaal economisch-onderzoek zelf is gebaseerd op deze mail, zodat verwerende partij niet kan doen alsof zij niet op de hoogte was van de inhoud van deze mail, deze mail bevindt zich nog steeds in het administratief dossier.

Daarenboven erkent verwerende partij dat verzoeker hier reeds sedert 10.10.2012 verblijft en dat verzoeker sinds 3.11.2017 verblijfsrecht heeft in België. Verzoeker verblijft dus bijna 5 jaar legaal in België en in totaal meer dan 10 jaar! Verwerende partij merkt op dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf, doch hier dient wel rekening mee gehouden te worden. Het spreekt voor zich dat een verblijf van 10 jaar, legaal of niet-legaal, er voor heeft gezorgd dat verzoeker zich alhier heeft kunnen integreren op zowel sociaal als cultureel vlak. Met betrekking tot de veroordelingen waarnaar verweerster verwijst, deze veroordelingen met geldboetes werden door verzoeker betaald en aldus correct nageleefd.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft verzoeker alhier een gezinsleven waarvan zijn 2 minderjarige kinderen deel uitmaken. Verwerende partij hield hiermee geen rekening en stelt kortweg dat verzoeker maar dient te communiceren met zijn gezin via de moderne telecommunicatie middelen. Dat gezien de jonge leeftijd van de kinderen dit absoluut niet haalbaar is en ervoor zal zorgen dat het gezinsleven zal geschaad worden.

Verzoeker heeft het merendeel van zijn volwassen economische leven in Nederland en België doorgebracht. Gelet op de problematische arbeidsmarkt in Turkije is het geenszins aangetoond dat hij aldaar zal kunnen werken, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij gemakkelijksshalve aanneemt. Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat zijn privé belangen (economisch, sociaal en cultureel) zich alhier situeren; hij verblijft bovendien al meer dan 10 jaar in het Rijk met zijn partner (mevr. C. A. met RR: 87.10.31 384-01) en hun twee minderjarige kinderen K. en A., waardoor er bij gedwongen terugkeer naar Turkije wel degelijk sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft geen banden meer met Turkije, zijn partner woonde al in België toen partijen elkaar leerden kennen.

Verzoeker valt bovendien onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater Vw: alhoewel hij geen gezinscel meer vormt met de referentiepersoon heeft de gezinscel bij de beëindiging ervan, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België EN verzoeker is zelfstandige en heeft dus inkomsten.

9. Artikel 24 van het Handvest bepaalt: "Rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid. 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)." (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.). Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging." Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende: "Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12). Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37).

Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Uit artikel 24, 2. Van het Handvest volgt dat de belangen

van het kind de eerste overweging moeten vormen bij alle handelingen betreffende kinderen. Er dient opgemerkt te worden dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). (zie 2de middel)

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijgevolg dient er bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Hoewel de bestreden beslissing in casu geen verwijderingsmaatregel bevat, motiveert de verwerende partij wel uitdrukkelijk dat de verzoekende partij naar Turkije moet gaan en op afstand zijn vaderrol moet opnemen.

Zoals hierboven reeds aangehaald besliste EHRM in zijn arrest Jeunesse dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden. In casu staat het vast dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partij geraakt worden door de bestreden beslissing, aangezien het verblijfsrecht van de vader wordt ingetrokken en de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij vanop afstand zijn vaderrol moet opnemen en dat de kinderen hun vader in Turkije kunnen gaan bezoeken. Relevant voor dit onderzoek naar het hoger belang van het kind zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als het gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (aanpassingsvermogen) en of er bij terugkeer sprake is van een 'certain degree of hardship' (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 117-118). Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

De vraag die zich hier in casu stelt is niet of het enigszins mogelijk is voor verzoekende partij om zijn leven verder te zetten in Turkije, maar wel of dit in lijn ligt met het hoger belang van zijn kinderen.

De kinderen zijn geboren in België en gaan alhier naar school, zij hebben geen banden met Turkije. Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het hoger belang van de minderjarige kinderen en artikel 24 van het Handvest zijn geschonden.

10.

Wat betreft de schending van de openbare orde dient het volgende te worden gezegd:

De motiveringsverplichting houdt in dat de beslissing, op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker, niet alleen uitdrukkelijk moet zijn gemotiveerd, maar dat de motieven, aangehaald in de bestreden beslissing, ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van beslissing, alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De bestreden beslissing is eveneens gebaseerd op het feit dat het persoonlijke gedrag van verzoeker een bedreiging zou vormen voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet op afdoende wijze uiteengezet op welke manier in concreto dit persoonlijk gedrag van verzoeker de

openbare orde zou kunnen bedreigen, gelet op de positieve elementen die verzoeker voorligt (zorgen voor kinderen, werken als zelfstandige, de beslissing tot invrijheidstelling, al jaren geen nieuwe feiten meer, ...) De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd (RvSt 15e k. 14 december 2004, nr. 138.468; A.P.M. 2005 (samenvatting), afl. 1, 7; Rev. dr. étr. 2004, afl. 130, 602, noot; Rev. dr. étr. 2005 (samenvatting), afl. 135, 579; <http://www.raadvst-consetat.be> 7 februari 2006).

Wat men doet is focussen op het verleden en niet op het huidige goede gedrag..

Artikel 43 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Bovengenoemde artikelen vormen een omzetting van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38.

Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienen de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, pt. 87).

Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Artikel 43, §1, 2° Vreemdelingenwet laat het bestuur toe om de binnenkomst van een familielid van een burger van de Unie te weigeren “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”.

Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, §2, derde lid Vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen.

De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, Tsakouridis, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34).

In de bestreden beslissing focust verwerende partij op het gegeven dat verzoeker in het verleden werd veroordeeld. Er wordt met andere woorden gefocust op de opgelopen veroordeling, waardoor er onvoldoende belang wordt gehecht aan de situatie van vandaag en de afgelopen jaren.

Zo wordt er geen belang gehecht (of toch onvoldoende) aan het feit dat verzoeker al jaren niet meer werd veroordeeld, noch dat er gerechtelijke of politieke onderzoeken tegen hem lopen. Verzoeker werd dan ook terecht in vrijheid gesteld, doch verwerende partij meent dat dit niet maakt dat hij geen gevaar meer zou zijn voor de openbare orde. Niet alleen vormt dit een schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting (daar de gegevens in het dossier het tegendeel aantonen), maar ook is dit een totaal hypothetische redenering.

Verzoeker werd gestraft, waarbij hij ook een effectieve gevangenisstraf uitzat. De bedoeling van dergelijke staf is om de betrokkene één en ander te doen inzien, zodat het recidivegevaar beduidend kleiner is.

Zoals gezegd bepaalt artikel 43 Vreemdelingenwet zeer duidelijk dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan geweigerd worden binnen welomschreven perken. Zo wordt uitdrukkelijk vermeld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor weigering en dat de genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.

In casu blijkt onvoldoende uit de motivering van de bestreden beslissing dat een dergelijke afweging, tussen enerzijds de veroordeling en de actuele situatie van verzoeker en anderzijds het intrekken van het verblijf en de gevolgen, heeft plaatsgevonden. Evenmin werd onvoldoende rekening gehouden met het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Met dit alles werd door verwerende partij evenwel onvoldoende rekening gehouden. Dit werd zelfs niet afgewogen ten aanzien van de te nemen beslissing. Er wordt eenvoudigweg verwezen naar de veroordelingen en geoordeeld dat er een ernstig en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Van een beoordeling van het persoonlijk gedrag van verzoeker en de actuele en werkelijke situatie, zoals vereist door artikel 43 Vreemdelingenwet, is dan ook onvoldoende sprake.

Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging ook werkelijk werd onderzocht. Men neemt gewoon aan dat verzoeker thans nog feiten zou plegen, terwijl niets in het dossier hierop wijst! Verzoeker verkeert totaal niet meer in het milieu als waarin hij de feiten destijds beging en werd geconfronteerd met de gevolgen die zulke strafrechtelijke veroordelingen met zich meebrengen.

De feiten zijn bovendien intussen van jaren geleden. Verzoeker is intussen vrij en heeft zich sindsdien steeds naar de wetten en regels gedragen. Er is absoluut geen sprake van recidivegevaar. Van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging kan dan ook geen sprake zijn.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde, is met andere woorden niet correct en wordt volledig weerlegd door het voorgaande. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging ook werkelijk werd onderzocht.

Indien hij zijn verblijf behoudt is de kans nihil dat hij opnieuw een dergelijk feit zal plegen omdat hij zijn les heeft geleerd. Hij heeft tevens zijn gezin dewelke een controlerende omgeving uitmaakt. Er kan dan ook niet ernstig worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43 Vreemdelingenwet.

Zoals gezegd volstaat de loutere vaststelling dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, op zich zelfs niet, aangezien het bestuur bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 EVRM vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, Tsakouridis, ptn. 52-53).

In casu is er geen billijk evenwicht gevonden tussen de betrokken rechtmatige belangen en is het evenredigheidsbeginsel geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds als volgt (RvV 6 november 2013, arrest nr. 113 395):

“Uit bovenstaande geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het Hof wijst op de bijzondere rechtspositie van de onder het gemeenschapsrecht vallende personen en op het fundamentele karakter van het beginsel van het vrij verkeer van personen. Het Hof wijst er bijkomend op dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot de veroordelingen hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt waarbij relevant is of bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven.

Verzoeker wijst op het feit dat de moord die hij op zijn ex-vrouw heeft gepleegd, zijn enige veroordeling betreft, welke intussen meer dan 12 jaar geleden is. Hij stelt ook herhaaldelijk dat er duidelijk geen enkele aanwijzing van enig risico op recidive is, hetgeen wel door de interpretatie van het Hof van Justitie wordt vereist, omdat de actuele situatie van verzoekende partij en zijn gedrag doorheen de jaren op geen enkele wijze wordt aangehaald, hetgeen nochtans essentiële elementen uitmaken bij de beoordeling van zijn aanvraag en het eventueel risico voor de openbare orde. Hij meent dan ook dat niet rechtsgeldig kan worden voorgehouden dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid in de zin van artikel 43, 2e van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoeker werd veroordeeld voor de moord op zijn ex-vrouw wordt door geen van de partijen betwist. Verweerder wijst er terecht op dat met deze veroordeling mag rekening worden gehouden. Ze meent echter, zoals verwoord in de nota, dat er ook expliciet zou gemotiveerd zijn omtrent de actuele aard van de ernstige bedreiging. De Raad kan daaromtrent echter niets bekennen in de bestreden beslissing. Verweerder meent dat de aard en zwaarwichtigheid van de feiten op zich volstaan om aan te nemen dat verzoeker zich met dergelijke praktijken opnieuw zal inlaten. Hij meent dat er duidelijk rekening is gehouden met het gevaar voor recidive. Verweerder meent dat hij wel een grondig onderzoek heeft gedaan van de elementen die de situatie van verzoeker concreet kenmerken. De Raad stelt echter vast dat verweerder niet betwist dat de eenmalige veroordeling reeds dateert van het jaar 2000, dus meer dan 12 jaar geleden. Verweerder betwist niet dat verzoeker voor deze feiten door de rechtbank van Batman werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens vrijwillige doodslag en dat hij deze straf ook heeft ondergaan. Waar er evenwel discussie bestaat over het feit of dit nu op grond van eremoord dan wel in

een vlaag van woede is gebeurd, wordt er door verweerder niet betwist dat verzoeker vervroegd werd vrijgelaten en dat sindsdien geen enkel nieuw feit aan verzoeker kon worden ten laste gelegd. Ook in het politieverlag van 25 mei 2013 staat te lezen: "gedrag: er zijn ons geen negatieve elementen bekend omtrent zijn gedrag, centraal signalementenblad: niets gekend; Schengen informatiesysteem: niets gekend". Het komt de Raad bijgevolg niet redelijk voor te spreken van een recidivegevaar, omdat de enige, weliswaar ernstige veroordeling dateert van het jaar 2000. Dertien jaar later blijkt dat verzoeker sindsdien geen feiten meer heeft gepleegd, zodat er op heden nog bezwaarlijk kan gesproken worden van recidivegevaar. Zoals artikel 43 van de vreemdelingenwet aangeeft, kan het niet de bedoeling zijn om algemene preventieve maatregelen te nemen. De ernst van het feit is op zich ook niet dermate dat men na bijna dertien jaar verzoeker nog als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan beschouwen."

Ook in een ander arrest vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de DVZ, waarbij de gezinshereniging van een derdelander met zijn Belgisch kind werd geweigerd wegens drugsfeiten, waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een F-kaart (RvV 13 januari 2016, arrest nr. 159 789).

De bestreden beslissing dient wegens alle bovengenoemde elementen ook in deze zaak vernietigd te worden.

Het middel is dan ook gegrond.

Verwerende partij heeft dan ook de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, alsook heeft zij een onjuiste toepassing gemaakt van artikel 42quater, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is absoluut gegrond."

3.1. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het betoog ter ondersteuning van het eerste middel brengt de verzoeker een theoretisch betoog naar voor over het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. De verzoeker laat echter na om in dit middel *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. In de aanhef van het enig middel maakt de verzoeker ook gewag van een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, zonder hierop echter op enige wijze terug te komen in zijn uiteenzettingen. Het enig middel is, wat deze rechtsregels betreft, niet-ontvankelijk.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet aldus duidelijk en op afdoende wijze de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan. Immers wordt uitdrukkelijk aangegeven dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsrecht met toepassing van artikel 42quater, §1, (eerste lid), 2°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoekers

Nederlandse zoon A. Y., in functie van wie de verzoeker in het bezit werd gesteld van een F-kaart, België heeft verlaten. In dit verband wordt toegelicht dat uit het Rijksregister blijkt dat verzoekers zoon A. Y., na een voorstel tot ambtshalve schrapping op 3 maart 2021, sinds 2 april 2021 werd afgevoerd van ambtswege en dat er sindsdien geen nieuwe verblijfplaats in het Rijk meer werd gemeld, noch achterhaald. De verweerder stelt vast dat er geen stukken werden overgemaakt waaruit moet blijken dat verzoekers zoon sinds de ambtshalve afvoering nog in België zou verblijven zodat het redelijk is te veronderstellen dat hij het Rijk heeft verlaten. De verweerder duidt nog dat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 2, van de Vreemdelingenwet in het geval van de verzoeker geen toepassing vindt omdat zijn twee minderjarige kinderen A. en K. geen kinderen van een EU-burger zijn. Daarnaast wordt nog op uitvoerige wijze toegelicht waarom er geen humanitaire elementen, overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, aanwezig zijn die er zich tegen verzetten dat verzoekers verblijf wordt beëindigd. De verweerder gaat tevens concreet in op het attest dat de verzoeker heeft aangebracht naar aanleiding van een brief van 24 januari 2022, betekend op 28 februari 2022, waarbij de verzoeker werd gevraagd om zijn actuele situatie toe te lichten, onder meer in het licht van het bepaalde in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoeker voorhoudt dat hij valt onder de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet, nu hij als zelfstandige een inkomen heeft en hij meer dan drie jaar (waarvan minstens één jaar in België) een gezinscel heeft gevormd met de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling de uitzonderingsgevallen betreft voor de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet (*“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”*). De bestreden beslissing is evenwel genomen in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, en niet in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt dan ook geen schending in van deze laatste bepaling en de verweerder hoefde hieromtrent niet uitdrukkelijk te motiveren.

De Raad stelt vast dat de voorziene motivering pertinent en draagkrachtig is en dat zij de verzoeker, zoals blijkt uit zijn verdere betoog, genoegzaam in staat stelt om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker in wezen de deugdelijkheid van de opgegeven motieven viseert. Hieruit blijkt dat de verzoeker zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de *in casu* relevante bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° [...];

4° [...];

5° [...];

6° [...].

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoeker in november 2017 werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse zoon, A. Y. Middels de bestreden beslissing stelt de verweerder een einde aan dit verblijfsrecht met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoekers Nederlandse zoon is vertrokken uit België. In dit verband werd in de bestreden beslissing concreet geoordeeld als volgt:

“Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van zijn Nederlandse zoon A. Y. (RR: xxx), met wie hij zich vestigde.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgevoerd van ambtswege sinds 02.04.2021. Het voorstel daartoe dateert reeds van 03.03.2021. Er werd tot op heden voor de referentiepersoon geen nieuwe verblijfplaats in het Rijk gemeld noch achterhaald. Er werden geen stukken overgemaakt waaruit moet blijken dat de zoon van betrokkene sedert zijn ambtshalve afvoering nog in België zou verblijven. Het is dus redelijk te veronderstellen dat referentiepersoon het Rijk heeft verlaten (artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.”

De verzoeker geeft aan het niet met deze motivering eens te zijn. Volgens de verzoeker kan de verweerder er zich niet van af maken door simpelweg te verwijzen naar artikel 39, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) zonder

bijkomend uit te leggen waarom hij meent te veronderstellen dat de referentiepersoon het land heeft verlaten. De verzoeker meent dat de verweerder moet aantonen dat de referentiepersoon effectief het land heeft verlaten en hij stelt dat het compleet fout is te veronderstellen dat zijn zoon het land heeft verlaten.

In dit verband kan erop worden gewezen dat artikel 39, § 7, van Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Deze bepaling is op zich duidelijk: er bestaat een vermoeden van rechtswege dat de vreemdeling, die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, het land heeft verlaten. Tevens is duidelijk dat het om een weerlegbaar vermoeden gaat, en dat het tegenbewijs moet worden aangebracht door de betrokken vreemdeling. Aangezien het om een vermoeden van rechtswege gaat en bij gebrek aan tegenbewijs door de verzoeker, dient de verweerder niet met verdere feitelijke gegevens aan te tonen dat de referentiepersoon het land heeft verlaten.

De Raad merkt op dat de vaststellingen van de verweerder, omtrent de ambtelijke schrapping van de referentiepersoon sinds 2 april 2021, stroken met de gegevens van het administratief dossier. Deze gegevens worden op zich ook niet betwist, en hieruit vloeit van rechtswege een vermoeden voort dat de referentiepersoon België heeft verlaten. Een tegenbewijs werd niet geleverd tijdens de besluitvormingsprocedure die voorafgaat aan het treffen van de bestreden beslissing. In het kader van het voorliggende beroep wordt evenmin een tegenbewijs geleverd. De verzoeker heeft nooit een poging ondernomen om met enig begin van bewijs aan te tonen dat zijn zoon, A. Y., op het moment van de bestreden beslissing, wel degelijk nog in België verbleef. Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verzoeker overigens erkend dat de referentiepersoon, zijn zoon A. Y., niet meer in België verblijft. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de verweerder op onredelijke wijze zou zijn gekomen tot de vaststelling dat de referentiepersoon is vertrokken uit het Rijk, en dat evenmin wordt aangetoond dat de verweerder op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij brief van 24 januari 2022, die hem werd betekend op 28 februari 2022, door de diensten van de verweerder werd uitgenodigd om zijn standpunt te laten kennen. In deze brief wordt het volgende gemeld:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen ambtshalve werd afgevoerd. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (In eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches
- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij de sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitvoeren van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. – bewijs van storting op eigen rekening)
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privéuitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-atteest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde atteste dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.

3. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen in zake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen hebt met uw land van oorsprong.

Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart

De verzoeker voert een schending aan van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536; RvS 29 juni 2017, nr. 238.713). De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is evenwel niet van toepassing wanneer in de betrokken regelgeving expliciet een procedure inzake de hoorplicht is voorzien (RvS 3 mei 2013, nr. 223.380).

Artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

De Vreemdelingenwet voorziet aldus uitdrukkelijk in een procedure inzake de hoorplicht bij de totstandkoming van beslissingen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De verzoeker kan zich in het kader van de voorliggende betwisting en tegen de bestreden beslissing dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad zal de kritiek omtrent de tekortkomingen bij het horen van de verzoeker echter onderzoeken in het licht van artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker geeft aan dat in de hierboven geciteerde brief niet wordt vermeld dat eventueel toepassing zal worden gemaakt van artikel 42quater, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet en dat er ook geen toelichting werd gevraagd naar de verblijfsplaats van de referentiepersoon, verzoekers zoon A. Y. Artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet evenwel niet dat dergelijke specificering nodig is. Het volstaat dat de betrokken vreemdeling (schriftelijk) op de hoogte wordt gesteld van het feit dat er wordt overwogen om diens verblijfsrecht te beëindigen en dat hem de mogelijkheid wordt geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een dergelijke beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. In casu werd in de hierboven geciteerde brief uitdrukkelijk aangegeven dat *“uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon in functie van wie (de verzoeker) verblijfsrecht heeft verkregen ambtshalve werd afgevoerd”* en dat de verzoeker wordt verzocht om *“in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980”* nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn huidige situatie, dit *“om na te gaan of (hij) desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten”*. Hierbij

wordt toegelicht dat de stukken ten gronde zullen worden onderzocht en worden getoetst aan de voorwaarden van “deze wet” om na te kijken of hij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten. De verzoeker werd aldus op de hoogte gebracht van het lopende onderzoek of hij nog aan zijn verblijfsvoorwaarden voldoet (cf. artikel 42^{quater}, §5, van de Vreemdelingenwet) en hij werd er tevens van op de hoogte gesteld dat dit onderzoek wordt gevoerd omdat uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht heeft verkregen, ambtshalve werd afgevoerd. Deze vermeldingen volstaan in het licht van artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet om de verzoeker ervan te informeren op welke wettelijke en feitelijke grondslag werd overwogen om zijn verblijfsrecht te beëindigen derwijze dat hij de feitelijke grondslag van de vooropgestelde beëindigingsbeslissing ook inhoudelijk kon betwisten. Dat er niet letterlijk op wordt gewezen dat het verblijfsrecht zal worden beëindigd met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en dat niet uitdrukkelijk wordt gevraagd waar de referentiepersoon dan precies verblijft, doet hieraan geen afbreuk. Er wordt immers duidelijk verwezen naar het onderzoek zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, §5, van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat de referentiepersoon van ambtswege werd afgevoerd, hetgeen de verzoeker op voldoende wijze toelaat te weten op welke gronden wordt overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht.

Bovendien stelt de verzoeker enkel dat het niet naleven van de hoorplicht ertoe heeft geleid dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam omdat de verweerder uitgaat van een compleet foutieve veronderstelling dat de referentiepersoon het Rijk verlaten heeft. De verzoeker beperkt zich ter zake echter tot loutere beweringen en hij brengt geen enkel begin van bewijs bij waaruit kan blijken dat de referentiepersoon, in weerwil van de ambtelijke schrapping sinds april 2021, België niet verlaten heeft. Het formuleren door de verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498). Daarnaast heeft de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting erkend dat de referentiepersoon België heeft verlaten. Bijgevolg valt niet in te zien welk concreet belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek dat hij niet naar behoren werd gehoord.

Een schending van de hoorplicht, zoals vervat in artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

De verzoeker stelt tevens dat de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van de *fair play* zijn geschonden doordat de verweerder doet alsof hij niet weet dat of de verzoeker al dan niet werkt. Hij merkt in dit verband op dat de gemeente Retie op 19 november 2022 een e-mail heeft gestuurd waarin wordt aangegeven dat hij eigenaar is van A. G. BV te Mol (inventaris verzoekschrift, stuk 3) en hij stelt dat de verweerder hiervan op de hoogte was aangezien deze mail in het administratief dossier terug te vinden is en aangezien het sociaaleconomisch onderzoek precies op deze mail is gebaseerd.

De desbetreffende e-mail bevindt zich inderdaad in het administratief dossier en hierin wordt het volgende gemeld: “Naar aanleiding van een nieuwe inschrijving in onze gemeente van een Turkse onderdane met Nederlands paspoort die werkzaam is bij een bedrijf A. G. BV te Mol viel het mij op dat we die tewerkstelling met bureau EU eens moesten nakijken maar ook dat de eigenaar van het bedrijf, de heer A. U., woonachtig te Mol, NN xxx, in België verblijft op basis van gezinshereniging na een aantal pogingen, F kaart op basis van een zoon A. Y. NN xxx die weliswaar sinds oktober 2021 afgevoerd werd van ambtswege in de gemeente Dessel. Kan u deze situatie eens nader bekijken en eventueel een onderzoek instellen aub?”. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan in deze e-mail echter niet worden gelezen dat de verzoeker tewerkgesteld is in België. Er wordt immers enkel gemeld dat hij eigenaar is van de besloten vennootschap A. G. te Mol. Het gegeven dat de verzoeker eigenaar en dus aandeelhouder is van deze vennootschap, betekent op zich nog niet dat hij een werkend vennoot zou zijn, noch dat hij er de functie van zaakvoerder of bestuurder uitoefent.

Bovendien werd de verzoeker middels de hierboven reeds geciteerde brief van 24 januari 2022 uitdrukkelijk gevraagd om de volgende recente bewijzen voor te leggen:

“1. Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (In eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden).

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches
- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij de sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs

van het effectief uitvoeren van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. – bewijs van storting op eigen rekening)

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privéuitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

2. Voorts dient u een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat onze dienst zich kan vergewissen van enige steun die u al dan niet tot op heden in België heeft genoten. Het voorgelegde attest dient de bijdragen te vermelden (indien van toepassing) die tot op heden werden uitbetaald, alsook de omstandigheden waarin u steun heeft bekomen.”

Het blijkt en het wordt door de verzoeker niet betwist dat de verzoeker enkel het in punt 2 gevraagde OCMW-attest heeft bijgebracht, en dat hij geen enkel bewijsstuk aangaande zijn huidige activiteiten of zijn huidige bestaansmiddelen heeft overgemaakt. Nochtans werd hij erop gewezen dat hij, indien hij als zelfstandige is tewerkgesteld, de volgende stukken moet overmaken: “recent bewijs van aansluiting bij de sociale kas dienstig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitvoeren van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. – bewijs van storting op eigen rekening)”. De verzoeker bleef hiertoe in gebreke. In deze omstandigheden dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen om zijn economische situatie concreet toe te lichten. De verplichting die *in casu* rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Aangezien het mailbericht van de medewerker van de gemeente Retie niet vermeldt dat de verzoeker tewerkgesteld is en aangezien de verzoeker zelf heeft nagelaten om enig concreet en recent bewijs van tewerkstelling over te maken terwijl hij nochtans uitdrukkelijk op deze verplichting werd gewezen, kan het de verweerder niet worden aangewreven dat deze vaststelt “Voor zover geweten is betrokkene niet tewerkgesteld”. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in het kader van het voorliggende beroep evenmin enig bewijs van recente tewerkstelling voorlegt.

3.4. De verzoeker beroept zich tevens een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Deze bepalingen zijn *in casu* echter niet van toepassing. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat het verblijfsrecht van de verzoeker werd beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet, om reden dat de referentiepersoon het Rijk heeft verlaten. Dit is de enige juridische en feitelijke grondslag die wordt gehanteerd om het verblijfsrecht te beëindigen. Het gegeven dat de verweerder, in het kader van het socio-economisch onderzoek dat moet worden gevoerd conform artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, erop wijst dat verzoekers sociale en culturele integratie onder meer omwille van zijn veroordelingen geen *contra-indicatie* vormt om zijn verblijfsrecht te beëindigen, houdt geenszins in dat toepassing zou zijn gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Het geheel van de kritiek die gebaseerd is op de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet (die een omzetting vormen van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn) tot en met de verwijzing naar 's Raads arrest nr. 113 395, kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Verzoekers verblijfsrecht werd immers beëindigd om andere redenen dan de bescherming van de openbare orde of nationale veiligheid (*cf.* artikel 43, §1, 2°) dan wel fraude (*cf.* artikel 43, §1, 1°).

3.5. De verzoeker beroept zich tot slot tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 24 van het Handvest.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, met inbegrip van het hoger belang van het kind, niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle haar kenbare en relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het eventuele privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Binnen de grenzen, gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is een dergelijke inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in dit tweede lid vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van *'fair balance'*-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en zij streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in artikel 8, lid 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

Zowel artikel 8 van het EVRM als het eveneens door de verzoeker aangevoerde artikel 24 van het Handvest houden in wezen in dat het hoger belang van het kind gevrijwaard dient te worden (zie EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §§107-109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk t. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat het hoger belang van de kinderen niet enkel in deze belangenafweging moet worden meegenomen in het kader van beslissingen die rechtstreeks zijn getroffen ten aanzien van kinderen, maar ook bijvoorbeeld in het kader van een beslissing waarbij een verblijfsrecht voor één van beide ouders wordt geweigerd of beëindigd (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), §§ 117 – 118). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. Bijzondere aandacht wordt daarom besteed aan omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd,

hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun (pleeg-)ouders (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland* (GK), § 118).

De verzoeker beroept zich op zowel een privé- als op een gezinsleven in België, alsook op het hoger belang van zijn minderjarige kinderen.

Wat zijn privéleven betreft, wijst hij erop dat sedert 10 oktober 2012 in België verblijft en er sinds 3 november 2017 verblijfsrecht heeft, zodat hij al tien jaar in België verblijft waarvan vijf jaar op legale wijze. Daarnaast zou de verzoeker het merendeel van zijn volwassen economische leven in Nederland en België hebben doorgebracht en zou het, gelet op de problematische arbeidsmarkt in Turkije, niet zijn aangetoond dat hij aldaar zal kunnen werken. De verzoeker stelt dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat zijn privébelangen (sociaal, economisch en cultureel) zich in België afspelen.

Er moet *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook worden onderzocht of de verweerder bij het beëindigen van verzoekers verblijfsrecht een zorgvuldige en redelijke afweging heeft gemaakt tussen het belang van de verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving anderzijds.

Met betrekking tot verzoekers privéleven in België heeft de verweerder in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene zou sedert 10.10.2012 in België verblijven (cf. vragenlijst wettelijke samenwoning). Pas sedert 03.11.2017 heeft hij verblijfsrecht in België (datum bijlage 19ter). Betrokkene verblijft nu dus bijna 5 jaar legaal in het Rijk wat, zeker gezien zijn leeftijd (40 jaar), nog een vrij korte periode is. Voor zover betrokkene zich ook zou willen beroepen op zijn periode van illegaal verblijf, dient te worden opgemerkt dat geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen gunstig gevolg hebben gekend.

Betrokkene maakt geen stukken over waaruit moet blijken dat de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Blijkens het dossier verbleef betrokkene tussen 2000 en 2009 legaal in Nederland. Zijn zoon, de referentiepersoon, is eveneens van Nederlandse nationaliteit. Betrokkene zou echter geen verblijfsrecht meer hebben in Nederland.

Betrokkene moet ook minstens nog voeling hebben met zijn geboorteland. Zowel zijn minderjarige kinderen als zijn huidige partner zijn van Turkse nationaliteit. Het is dan ook niet onredelijk om aan te nemen dat betrokkene nog een zekere mate van voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken van het land. Ook over zijn banden met Turkije legt betrokkene niets voor zodat ook hier gesteld kan worden dat niets er op wijst dat de mate waarin hij banden heeft met Turkije een bezwaar zouden vormen voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, kan enkel worden vastgesteld dat hij geen steun geniet van het OCMW. Op welke wijze betrokkene voorziet in zijn levensonderhoud, kan niet uit het dossier worden afgeleid. In ieder geval blijkt niet dat betrokkene thans tewerkgesteld zou zijn.

Op sociaal en cultureel vlak moet worden vastgesteld dat betrokkenes parcours allesbehalve wijst op een mate van integratie die een contra-indicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene lijkt het moeilijk te hebben met het naleven van de regels van onze samenleving. Hij werd meermaals veroordeeld:

-Op 02.03.2018 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor bezit, aanschaffing / aankoop, invoer, vervaardiging van verdovende middelen, een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (meermaals) en valsheid in geschriften door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid (meermaals), tot een gevangenisstraf van 20 maanden en een geldboete van 6.000 euro

-Op 27.03.2019 door de Politie rechtbank van Oudenaarde voor een verkeersinbreuk tot een geldboete van 120 euro en voor niet-inschrijving van het voertuig en het niet hebben van de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen, de schuldige zijnde de eigenaar tot een geldboete van 800 euro en een verlies van het recht tot sturen van 1 maand

-Op 10.11.2020 door de politierechtbank van Antwerpen bij verstek voor de niet-naleving van het verbod op samenscholing (COVID 19) tot een geldboete van 600 euro

-Op 04.01.2021 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek voor de heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 400 euro

-Op 27.09.2021 door de Politie rechtbank van Antwerpen voor het niet dragen van een verzekeringsbewijs tot een geldboete van 80 euro.

Er zitten verder ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat hij zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.”

Aldus blijkt dat de verweerder wel degelijk de duur van het verblijf van de verzoeker in België en in Nederland, alsook de banden met zijn herkomstland in rekening bracht. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker, hoewel hij behoorlijk werd uitgenodigd alle nuttige informatie over te maken aangaande “de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong” (cf. artikel 42quater, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet), enkel een OCMW-atteest heeft overgemaakt zonder ook maar enige bijkomende uitleg omtrent de hierboven geschetste elementen van het privéleven. De verweerder heeft dan ook op goede gronden vastgesteld dat de verzoeker geen stukken overmaakte waaruit moet blijken dat de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat deze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Verder gaat de verweerder in op de elementen die hem reeds kenbaar waren op grond van het voorliggende administratief dossier. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers kritiek, dat de verweerder er niet van kon uitgaan dat hij niet tewerkgesteld is, niet kan worden aangenomen. Thans brengt de verzoeker wederom geen enkel concreet element naar voor dat zijn beweerde sociale en culturele integratie kan ondersteunen. Dat de verzoeker geen steun krijgt van het OCMW, wordt in de bestreden beslissing bevestigd. Dit gegeven kan, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker laat uitschijnen, echter niet dienstig in verband worden gebracht met enige sociale of culturele integratie, noch blijkt hieruit dat de verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Waar de verzoeker stelt dat er wel degelijk rekening moet worden gehouden met het illegaal verblijf van vijf jaar in België en dat de verweerder hieromtrent niet kan stellen dat hieruit geen rechten kunnen worden geput, kan hij niet worden gevolgd. Gedurende deze vijf jaar beschikte de verzoeker immers niet over een verblijfsrecht die hem feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde. De verweerder stelt ook louter vast dat hieruit geen “rechten” kunnen worden geput, en hij gaat verder in op verzoekers actuele integratie in het algemeen, waar hij op uitvoerig gemotiveerde wijze tot het besluit komt dat het “op basis van het geheel van de stukken (...) in elk geval redelijk (is) te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing”. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de concrete belangenafweging die *in casu* werd doorgevoerd, niet beantwoordt aan een *fair balance* tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat.

De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat de verweerder slechts rekening kon houden met elementen aangaande het bestaan van een privéleven waarvan hij kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker heeft het zelf, niettegenstaande hij hiertoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd, niet nodig geacht om de verweerder te wijzen op concrete elementen van zijn privéleven die aan het nemen van de bestreden beslissing in de weg zouden staan. Het loutere gegeven dat de verzoeker het vervolgens, in het kader van het onderhavige beroep, niet eens is met de beoordeling die op grond van de reeds gekende elementen werd doorgevoerd en dat thans louter beweert dat hij wel op dermate verregaande wijze is geïntegreerd in België dat hij niet meer kan terug keren naar Turkije, kan niet volstaan om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Met betrekking tot het gezinsleven, wijst de verzoeker op zijn banden met de referentiepersoon A. Y., met zijn partner en met hun twee minderjarige kinderen. Wat het hoger belang van zijn minderjarige kinderen betreft, beroept de verzoeker zich tevens op een schending van artikel 24 van het Handvest.

In de bestreden akte wordt over verzoekers gezinsleven als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene vormt geen gezinscel meer met referentiepersoon. Deze laatste werd op 02.04.2021 ambtshalve afgevoerd. Waar hij thans verblijft is niet geweten. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene nog steeds een familielid van een burger van de Unie is. Dit wil zeggen dat hij zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van de Nederlandse referentiepersoon en zij aldaar aan de voorwaarden voldoen om er legaal te verblijven.

Betrokkene woont thans samen met zijn Turkse partner C. A. (xxx) en hun minderjarige kinderen K. en A. De twee kinderen verkregen het verblijfsrecht op basis van hun moeder (artikel 10 Vw.). Het staat betrokkene vrij om een nieuwe verblijfsprocedure op te starten op basis van deze familiebanden, verder verblijf op basis van de familieband met de referentiepersoon is echter achterhaald. Bovendien blijkt niet uit het dossier dat de beëindiging van betrokkenes verblijfsrecht een nadelige impact zou hebben op het gezin. Voor zover geweten is betrokkene niet tewerkgesteld. De beëindiging van zijn verblijfsrecht betekent aldus niet dat het gezin zodoende in financiële moeilijkheden zou komen. Nergens uit het dossier blijkt dat deze beslissing de kinderen in hun ontwikkeling op sociaal, fysiek en psychologisch vlak zou raken. Voor zover betrokkene zich genoodzaakt zou zien het Rijk te verlaten, dient te worden opgemerkt dat een tijdelijke scheiding van zijn gezin, teneinde een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, niet als onredelijk wordt gezien. Het contact met zijn partner en kinderen kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid middels de moderne telecommunicatiemiddelen behouden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

De verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven naar voor waaruit zou kunnen blijken dat zijn oudste zoon, A. Y., die Nederlander is en in functie van wie de verzoeker het verblijfsrecht had verkregen, niet meer in België verblijft. Deze zoon is bovendien reeds enkele jaren meerderjarig (geboren in 2000). De verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat hij nog steeds een gezinsleven heeft met deze zoon, doch hij weerlegt niet dat deze zoon niet meer in België verblijft en nog minder toont hij aan dat het elke redelijkheid te buiten zou gaan om inzake de banden met A. Y. te oordelen dat er geen sprake meer is van een gezinscel. De verzoeker gaat bovendien niet concreet in op het motief dat hij nog steeds een familielid is van een burger van de Unie, zodat hij zich in elke lidstaat kan vestigen voor zover hij vergezeld is van deze zoon en voor zover hij er aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Op dit punt toont de verzoeker dan ook geen onevenredige inmenging in zijn gezinsleven aan.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn partner en minderjarige kinderen, merkt de Raad op dat hij niet betwist en dat blijkt dat deze gezinsleden de Turkse nationaliteit hebben. De verzoeker kan, gelet op hetgeen voorafgaat, bovendien niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij niet afdoende werd gehoord omtrent zijn gezinsleven. De verzoeker werd immers per brief uitgenodigd om onder meer het volgende toe te lichten: *"In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen in zake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen hebt met uw land van oorsprong."* Het blijkt echter dat de verzoeker enkel een OCMW-attest heeft overgemaakt in antwoord op de brief waarmee hij de kans werd geboden om (onder meer) zijn gezins- en economische situatie concreet toe te lichten in het kader van een beslissing waarmee een einde wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht. De verzoeker heeft zijn gezinsbelangen en het hoger belang van zijn kinderen, noch hun scholing in België, concreet naar voor gebracht als reden om zijn verblijfsrecht niet te beëindigen. Hij kan het de verweerder dan ook niet verwijten enkel rekening te hebben gehouden met de elementen omtrent het gezinsleven en het hoger belang van de minderjarige kinderen die reeds bleken uit het administratief dossier. Gelet op het stilzwijgen van de verzoeker en aangezien het verblijfsrecht dat wordt beëindigd niet was verkregen in functie van verzoekers Turkse partner en hun gemeenschappelijke kinderen, komt het de Raad niet onredelijk voor dat de verweerder oordeelt als volgt: *"Betrokkene woont thans samen met zijn Turkse partner C. A. (xxx) en hun minderjarige kinderen K. en A. De twee kinderen verkregen het verblijfsrecht op basis van hun moeder (artikel 10 Vw.). Het staat betrokkene vrij om een nieuwe verblijfsprocedure op te starten op basis van deze familiebanden, verder verblijf op basis van de familieband met de referentiepersoon is echter achterhaald. Bovendien blijkt niet uit het dossier dat de beëindiging van betrokkenes verblijfsrecht een nadelige impact zou hebben op het gezin. Voor zover geweten is betrokkene niet tewerkgesteld. De beëindiging van zijn verblijfsrecht betekent aldus niet dat het gezin zodoende in financiële moeilijkheden zou komen. Nergens uit het dossier blijkt dat deze beslissing de kinderen in hun ontwikkeling op sociaal, fysiek en psychologisch vlak zou raken."* In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, heeft de verweerder niet gesteld dat de verzoeker vanop afstand zijn vaderrol moet opnemen en dat hij en dat de kinderen hun vader in Turkije kunnen bezoeken. Nog minder heeft de verweerder geïnsinueerd dat de kinderen samen met de verzoeker hun leven moeten verderzetten in Turkije en dat zij hun scholing in België zouden moeten stop zetten. De verweerder schuift in tegendeel de optie naar voor dat de verzoeker een verblijfsrecht aanvraagt in functie van zijn Turkse partner en/of hun gemeenschappelijke kinderen. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan waarom dit voor hem niet mogelijk zou zijn. De bestreden beslissing bevat voorts ook geen bevel om het

grondgebied te verlaten. De verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar rechtspraak inzake verwijderingsbeslissingen. Bovendien, aangezien de verweerder in de eerste plaats stelt dat de verzoeker nog een verblijfsrecht kan bekomen in functie van zijn verblijfsgerechtigde Turkse partner en kinderen, is het duidelijk dat het motief dat *“voor zover betrokkene zich genoodzaakt zou zien het Rijk te verlaten, dient te worden opgemerkt dat een tijdelijke scheiding van zijn gezin, teneinde een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, niet als onredelijk wordt gezien. Het contact met zijn partner en kinderen kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid middels de moderne telecommunicatiemiddelen behouden.”* op zich niet determinerend is. De verzoeker toont overigens ook niet aan dat zijn kinderen, die 7 en 8 jaar oud zijn, niet tijdelijk zouden kunnen terugvallen op een contact met hun vader via de moderne communicatiemiddelen, indien de verzoeker zich genoodzaakt zou zien om het Rijk te verlaten teneinde de aanvraag gezinshereniging vanuit het buitenland in te dienen. De leeftijd van de kinderen is alleszins niet van die aard dat zonder meer kan worden aangenomen dat zij geen notie hebben van moderne communicatiemiddelen en dat zij hiermee niet op een zinvolle wijze de contacten met hun vader zouden kunnen onderhouden voor de tijd die nodig is om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven.

De Raad benadrukt tot slot dat het duidelijk is dat de verweerder in dit geval uitgaat van een hoogstens tijdelijke scheiding tussen de verzoeker en het gezin (indien het indienen van de verblijfsaanvraag in functie van deze gezinsleden dat zou vereisen), hetgeen door de verzoeker niet concreet wordt weerlegd. De bestreden beslissing legt voorts noch aan de verzoeker noch aan één van zijn gezinsleden de verplichting op om het land te verlaten. Uit niets blijkt dus dat verzoekers minderjarige kinderen zich zouden moeten aanpassen aan een nieuw land of een nieuwe omgeving, of dat zij niet langer in België naar school zouden kunnen gaan. De verzoeker toont in dit kader niet aan dat en hoe de belangen van zijn minderjarige kinderen door de bestreden beslissing op onevenredige wijze zouden zijn aangetast.

De verzoeker maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat zijn gezinsbelangen en/of het hoger belang van verzoekers minderjarige kinderen, door het nemen van de thans bestreden beslissing, dermate in het gedrang komen, dat er sprake zou zijn van schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 24 van het Handvest.

3.6. Uit de voorgaande bespreking volgt dat verzoekers gezinsleven en het belang van zijn minderjarige kinderen wel degelijk in rekening zijn gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest.

De verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel werden geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE